

Katalog fontů – písmo Aichel

Přípojení písma

Příkazy \fontspec nebo \setmainfont a název Aichel

Řezy

Toto písmo je k dispozici v těchto řezech:

obyčejný řez – Pak jsem našla slibnou stránku – Upíří od A do Z.

tučný řez – Pak jsem našla slibnou stránku – Upíří od A do Z.

kurzíva – Pak jsem našla slibnou stránku – Upíří od A do Z.

skloněné – Pak jsem našla slibnou stránku – Upíří od A do Z.

kapitálky – Pak jsem našla slibnou stránku – Upíří od A do Z.

Speciální znaky

- ▾ Azbuka –
- ▾ Matematické znaky – , Σ, -, , , , , , =, , , , , ∂, 1/8, 3/8, 5/8, 7/8, %, <, >.
- ▾ Řečtina – , , , , , , , , , ,
- ▾ Šipky – , , , , , , , , ,

Další informace o písmu Aichel

- ▾ Charakteristika
Proporce a tmavost versálek volně vycházejí z Mediaevalu, a vedle toho parafrázují, jak žádalo zadání, tvarosloví barokní gotiky. Minusky mají v detailu skotačivé nápěvy, chovají se jako nedospělý protějšek versálek. Skloubit monumentalitu s hravostí a vážnost s lehkostí znamená obdržet velkoryse vyvážený celek. Proto se takové písmo dá použít nejen pro odlití do bronzu či tesání do kamene, ale i na dětskou literaturu, časopisecké titulky a pozvánky. U sazeb delších textů bývá přílišná výtvarnost na obtíž. Písmo je překvapivě dobře použitelné i v drobné grafice.
- ▾ Zdroj informací <http://www.stormtype.com/family-aichel.html>, <http://lege.cz/typo/aichel.htm>
- ▾ Tvorba písma
Toto písmo vzniklo na zakázku pro pamětní desku UNESCO pro Santiniho kostel na Zelené Hoře. Jan Blažej Santini-Aichel byl významný český architekt italského původu, který se proslavil svým jedinečným stylem nazývaným barokní gotika.
- ▾ Varianty písma a dostupnost
Písmo bylo vytvořeno pouze v jednom řezu a je dostupné v písmolijně Františka Štorma.
- ▾ Ocenění
Písmo ne získalo žádná ocenění, vzniklo na zakázku.
- ▾ Ukázka
„Však se brzy uvidíme“, nedala se odradit. „Můžeš přijet domů, kdy budeš chtít – já se vrátím, kdykoliv mě budeš potřebovat.“ Ale viděla jsem jí na očích, že dodržet ten slib by pro ni znamenalo přinést oběť. „Nedělej si o mě starosti“, přesvědčovala jsem ji. „Bude to skvělé. Mám tě ráda, mami.“ Na chvilku mě pevně objala, pak jsem nastoupila do letadla a bylo to. „Prostě tě odtáhnu zpátky“, pohrozil, protože uhodl můj plán. Snažila jsem se udržet to málo důstojnosti, co jsem mohla, zatímco jsem nastupovala k němu do auta. Nebyla jsem moc úspěšná – vypadala jsem jako poloutopené kotě a boty mi vrzaly. „Tohle naprosto není nutné“, řekla jsem upjatě. Neodpověděl. Pohrál si s kontrolkami, zapnul topení a ztlumil hudbu. Když vyjžděl z parkoviště, byla jsem odhodlaná potrestat ho mlčením – seděla jsem s pusou našpulenou – ale pak jsem poznala, co to hraje za hudbu, a moje zvědavost byla silnější než moje úmysly. „Měsíční svit?“ zeptala jsem se překvapeně. „Ty znáš Debussyho?“ opáčil stejně překvapeně.

„Moc ne,“ přiznala jsem. „Máma hraje doma spoustu klasické hudby – znám jenom svoje oblíbené.“
„Taky je to jedna z mých oblíbených.“ Zíral ven do deště, ponořený do myšlenek.